

TÝPKO 283

12.4.2011

Módní salón

...aneb co na sebe na TÁBOR

Už brzy tu bude léto, což je nejvyšší čas začít se starat o svůj letní outfit. Letos budou v módě jen a pouze středověké haleny, sukně, kytlice a kabátce... Totiž na táboře si letos vyzkoušíme, jak si žijí husité ve středověku. Zahrabejte proto ve skříních a vytáhněte co nejvíce středověký hábit, který vám poslouží jako táborový obleček. Jestli se divíte, že tentokrát vyhlášíme „co nesmí chybět v táborovém kufru“ trochu dříve: je to proto, abyste měli čas shánět. V různých secondhandech se dá totiž pořídit někdy i kompletní středověký obleček bez šití.

Nebo budou šikovné ručičky vašich maminek mít více času na návrh a ušití pohodlného středověkého oblečku. Pro inspiraci jsem vám přiložila nákras jednoduchého oblečku a jednoho doplňku (naleznete na poslední stránce). Tím speciálním středověkým doplňkem je nárameník, který by měli mít všichni (zbytek oblečku může ale vypadat i jinak). Vypadá jako kolo, po okraji různě tvarované, uprostřed s dírou na hlavu. Tento nárameník prosím aby měli všichni a to v bílé (nebo prostě světlé) barvě, nejlépe bavlněný. Zbytek oblečku je víceméně na vás a vaší středověké fantazii: zalovte v knížkách a učebnicích dějepisu (aspoň k něčemu budou) a podívejte se na obrázky

s výhledem
na Jince.
Kdo měl
kladívko a
vědecký
zápal, hned
se vrhnul na
kupy kamení
a jal se těžit
zkameněliny
. Kdo měl
rozum či
děsnej hlad,
vytěžil
nejprve
z batohu
oběd a pak
teprve
s rozvahou
vyrazil

středověčanů (středověkých obyvatel) a husitů obzvláště. Také prosím při navrhování vezměte na vědomí, že na táboře se i běhá v lese a v hlubší trávě a tak podobně. Jakékoliv dotazy můžete vznášet buďto na své vedoucí nebo mejlem (info@kocovnici.cz).

módní policiстка Anežka

Za trilobity do Jinců

Vybaveni kladívky jsme se sešli na Smíchovském nádraží a vyrazili vlakem do Jinců, kde jsme v okolních suťovitých svazích plánovali pátrat po zkamenělinách trilobitů. V Jincích na nádraží se nám představil hrabě Barrande, pochopitelně největší odborník na lov a těžbu trilobitů a rovněž vlastník největšího geologického kladívka ve střední Evropě. Před vlastním pátráním v suťovištích ale museli začínající trilobitohledači nejprve zjistit, jak takový trilobit vlastně vypadá a že jich je spousta druhů. V tomto zjišťování ale mnohým bránil výskyt přesliček a plavuní.

Nabyté znalosti jsme záhy ověřili v praxi na nedalekém suťovisku

prohlížet a oťukávat kamínky. Největší smůla je, když naleznete krásného trilobita a pak si ho ve snaze dostat ho z obrovského kamene rozpůlíte kladívkem sami.

A tak se v průběhu následující hodinky z batohů postupně vytrácely obědy a naopak na tomtéž místě přibývalo zkamenělin, až si každý nabral tolik kamení co unesl a vyrazili jsme dále lesem až na Plešivec. Na Plešivci je krásná vyhlídka a slunce hřálo a keška tam byla schovaná, prostě všechno co člověk potřebuje ke štěstí. Z Plešivce nás cesta vedla už jenom z kopečka do Rejkovic, kde jsme si krátili čekání hledáním hornin a nerostů ukrytých ve větvích. Kdo nebyl, může si cvičně zkusit větičku: Eda jel na tábor a šel i na výlet. No a pak už nám přijel vlak a ten nás odvezl do Prahy.

morče

Airpark ve Třemošné

Z Prahy Hlavního nádraží jsme to měli s přestupem v Plzni do Třemošné ani né za dvě hodinky. Navzdory cedulce, že se

kvůli ubytování turistů ruší volejbal, umístěné na vstupních dveřích k tělocvičně, byla tělocvična plná volejbalistů, tak jsme se prozatím usídlili v šatně, povečeřeli a pak hráli po zbytek večera Uno a Neposednou zoo či jak se to jmenovalo. Když opustili volejbalisté tělocvičnu, rozbalili jsme si a šli spát, ti šťastnější na velké zíněnce.

Ráno jsme hned vyrazili na hlavní cíl výletu, airpark. Jeden si chlapík ze Zruče u Plzně si založil soukromou sbírku vyřazených letadel a vojenské techniky. Má jich teď plnou louku a pouští tam lidi si sbírku prohlédnout a do některých kousků i vlézt. Pro představu, letadel či jejich částí je tam kolem 50 kusů a tanků kolem 16 kusů. Tak jsme tam všechno důkladně prohlédli, vyfotili, ošahali a vyzkoušeli a mohli jsme pokračovat ve výletu. Kousek za Zručí jsme se naobědvali a pak při hře zkoušeli, jakou má kdo orientaci poslepu. Dalším cílem byla technická památka, a to kolomazná pec, vysoká asi 5 metrů. Za starých časů se horem vkládalo borové dřevo a vápno a spodem odtékala kolomaz. Tady u pece jsme se rozloučili s Bužem, který šel ještě lovit kešku, a pak

jsme se s ním následující 4 kilometry úspěšně míjeli, až jsme se setkali znovu teprve na vrchu Krkavec, kde je sice rozhledna, ale není nyní přístupná veřejnosti. Ale taky zde byla k nalezení keška. Z Krkavce jsme už nabrali opět směr do Třemešné, kde jsme si ve škole uvařili večeři a to bylo tak to poslední, co se na tom výletě stalo. Protože po večeři se Helmutovi neudělalo volno, pak se neudělalo volno ještě Edovi a ráno ještě Kačce. Naštěstí takhle postupně, takže si vystačili s dvěma kýbly. No a to byla vlastně polovina účastníků, protože nás dohromady bylo na výletě jen šest. Takže když jsme v neděli vyrazili do cukrárny, šli jsme jen já, Bužu a Míša. A stejně měli v cukrárně zavřeno. Tak jsme se vrátili do školy, zabalili a vydali se s marodama pěkně pomalinku na vlak a s přestupem v Plzni do Prahy.

Morče

Hra po Praze

Jako obvykle jsme se sešli před klubovnou (já teda ne, protože jsem tou dobou už pobíhal po Petříně a rozmisťoval všemožné kontroly, ale pro potřeby článku se budu tvářit jako by nic) v počtu 8 dětí a neznámém množství vedoucích (už si to nepamatuju). Ale! Nejeli jsme jen tak na ledajaký výlet. No, a abych Vás dlouho netrápil, tak prozradím, proč ten výlet nebyl jen tak ledajaký. Jednalo se již o hru po Praze. Hmmm teď jsem si uvědomil,

že jsem to vlastně prozradil už v nadpisu. No nic. Každopádně se jednalo v novodobé historii oddílu o teprve druhou hru po Praze (alespoň myslím) takže to rozhodně stálo za pozornost. Hra se odehrávala na vrchu Petříně, jež je svým strmým průběhem ideální pro sportovní vyžití. Počasí nám moc nepřálo, což ale jak by si řekl správný optimista bylo celkem štěstí, poněvadž nás alespoň zbytečně neobtěžovali rekreacechtiví Pražané. Občas dokonce i zapršelo.

Dějová linka hry byla napínavá. Skoro by se dalo říct, že šlo o thriller. Šlo v zásadě o to, že jakýsi veleuznávaný archeolog, doktor Střep, se ztratil na vrchu Petříně. Zanechal po sobě pouze zmatený dopis, v němž se zmiňuje o jakémsi ohromně významném objevu a o tom že může být v nebezpečí. Podle indicií se tedy vydaly dvě skupiny mazaných a drsných detektivů na pátrací akci. Jak se ukázalo, tak někteří mazaní a drsní detektivové měli

problém se zorientovat v mapě a vyrazili špatným směrem, případně se dožadovali pomoci od nezáčastněných turistů. Po počátečním zmatkování a provedení patřičných úprav (jako bylo například obrácení mapy správnou stranou vzhůru) se již mohly obě skupiny vydat po stopách doktora Střepa.

Po překonání různých překážek, jako bylo například lovení indicií z jezírka či hledání pávů se dětem skutečně podařilo doktora Střepa objevit, byl ovšem v zajetí zlomyslných starožitníků. Jak už to tak ale bývá, nebyl problém je zahnat, a tak byl pan doktor Střep zachráněn. Z vděčnosti jim vyjevil sladké tajemství svého objevu, jenž změnilo celý pohled na evropské dějiny. Cha, a abych potrestal ty, co tam nebyli, tak to tajemství neprozradím.

Ajdam

Kolejové okénko

Vítejte u dalšího dílu železničářských mouder. Dnes to vezmeme odborněji a budeme se věnovat podnětu od čtenářky, která mne poprosila, zda bych nenapsal něco o tom, jak se řeší teplotní roztažnost kolejnic. Tedy to, že se v zimě smrsknou a v létě protáhnou a věřte, že to není o málo. Na začátku upřesním pojmy: kolejnice je válcovaný profil z oceli, zatímco kolej jsou dvě kolejnice vzdálené od sebe na přesně danou vzdálenost, již se říká rozchod. Základní metodou je, že se kolejnice (jednotlivé pasy-„šíny“) přivrtají k dřevěným pražcům ve štěrkovém loži a sešroubují se k sobě spojkami tzv. lašnamí. To je takový kovový pás, asi 50 cm dlouhý, 5 kg vázící, se čtyřmi dírami pro šrouby a krom toho, že jsou s ním spojeny kolejnice, se občas i válí u trati a když se ho podaří někomu zabalit do USky, je to převeliká paráda. V tomto šroubovaném spojení kolejnic se nechává mezera, která je poté široká podle okolní teploty-jak jsou kolejnice roztaženy, nebo smrštěny. Na těchto spojích vlaky dělají to typické t-dm t-dm. Takováto technologie má své meze. V zimě můžou praskat všechny kolejnice, ale při velkých vedrech se o sebe kolejnice opřou, už nemají kam se natahovat, tak se kroutí, či vzdouvají a to už tak velká paráda pochopitelně není. Další nevýhodou tohoto řešení je ta hluková zátěž. Vylepšením a velkým pokrokem je tzv. bezстыková kolej. Jednotlivé kolejnice se svařují (strojně) jedna za druhou a vytvoří se neomezeně dlouhý kolejnicový pás. Ale kam s tou roztažností? Tu řeší betonové pražce kónického tvaru, které tak pevně drží ve štěrkovém loži, musí být dostatečně zasypány štěrkem a kvalitně podbity a kolejnice jsou k nim pevně přichyceny pomocí speciálních svěrek. Fígl je v tom, že tato kvalitní a pevná konstrukce zkrátka

kolejnicím nedovolí se kamkoliv kroutit nebo vzdouvat. Když je potřeba kolejnicím „ulevit“, například na mostě, lze kolejnice šikmo naříznout, takže se o sebe šoupou, je prostor pro pohyb, ale není mezi nimi „díra“, na které by vlak skákal. Místům, kde je prostor pro pohyb teplem se roztahujících věcí, se říká dilatace. Lze jí najít nejen v kolejích, ale i na mostech či budovách. Toto jsou tedy dvě základní technologie řešení teplotní roztažnosti železničních kolejí. Neberte to ovšem jako nějaké božské dogma, protože je kolem toho ještě spousta dalších problémů a to by bylo na dlouho. Pro dnešek děkuji za pozornost, děkuji čtenářce M. za podnět a příště si povíme, jak se to řeší u tramvají a snad zbude prostor i pro nějaký humor. Takže tahání zdar!

lkarus

Slovo ptáka Bodováka

Máte rádi ježky? A ježčata? A starou Ježkovou? Bodlybodlybodly.... Kdopak by se ježka bál...má přeci tolik bodlin, které můžete získat? Třeba Lukáš se rozhodně nebojí: za Uzlaře získal rovnou 20 bodlin a to se vyplatí. Gratulujeme! V první trojici jsou pak opravdu neobvykle 2 slečny (Míša a Téra) a jeden Eda. To bude boj! Pomalu, pomaloučku totiž začínáme finišovat a tak je načase nabrat nejvyšší možnou rychlost a udělat aspoň 1 odborku, brát si na výlety kraj i pomůcky a tak vůbec, však to už znáte. Taky když napíšete článek do Týpka, 6 bonusových bodů vás nemine. Takže už vás čekají jen 2 bodlinová zpravodajství a pak.... vyhodnocení na Ohni. Takže do toho, už je víc než půl hotovo, tak ještě tu druhou půlku.

Ježkovy voči Anežka a Lida

BODOVÁNÍ

DRUŽINY

1. Myšáci	119
2. Zubři	93
3. Mufloni	91

JEDNOTLIVCI

1. Míša (MY)	241
2. Eda (ZU)	237
3. Téra (MY)	218
4. Martin (MU)	215
5. Kačka (MY)	207
6. Kristýna(ZU)	170
7. Lukáš (LO)	165
8. Kačík (MY)	143
9. Mates (MU)	130
10. Sára (ZU)	120
11. Mája (MY)	103
12. Dolník (MU)	84
13. Vojta (MY)	72
14. Matěj (MY)	68
15. Damík (MY)	63
16. Honza (MY)	57
17. Sebík (ZU)	32

Sloupek *Ze společnosti*

Dnes dáme mimořádně slovo čtenářům...

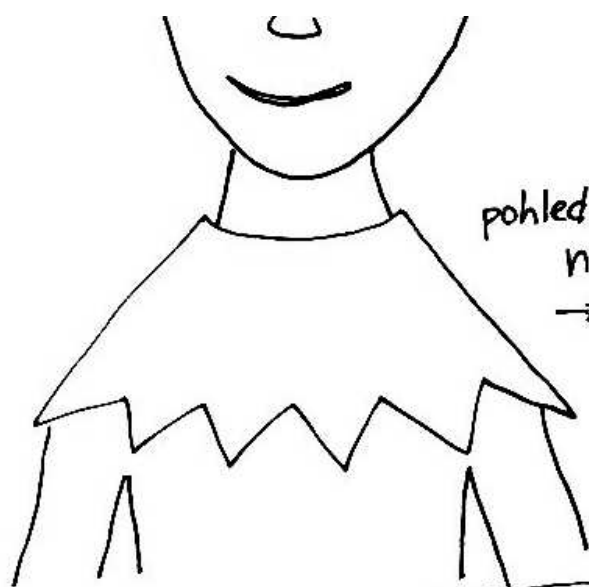

...přišla nám totiž do redakce stížnost,

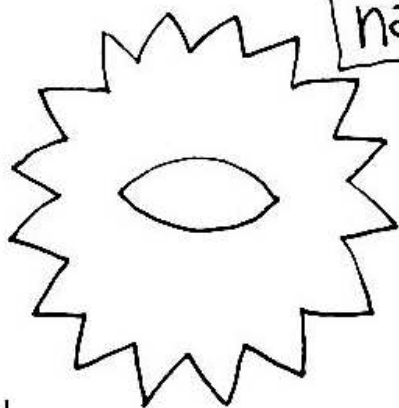
...kterou zde tedy uvádíme v celém znění.

pohled při nošení
nárameníku
→ sahá až pod ramena

nárameník

pohled „shora“
= rozložený střih
pozn. tvar okraje
záleží na vlně

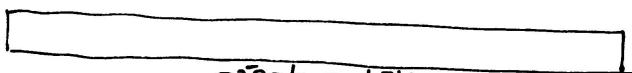
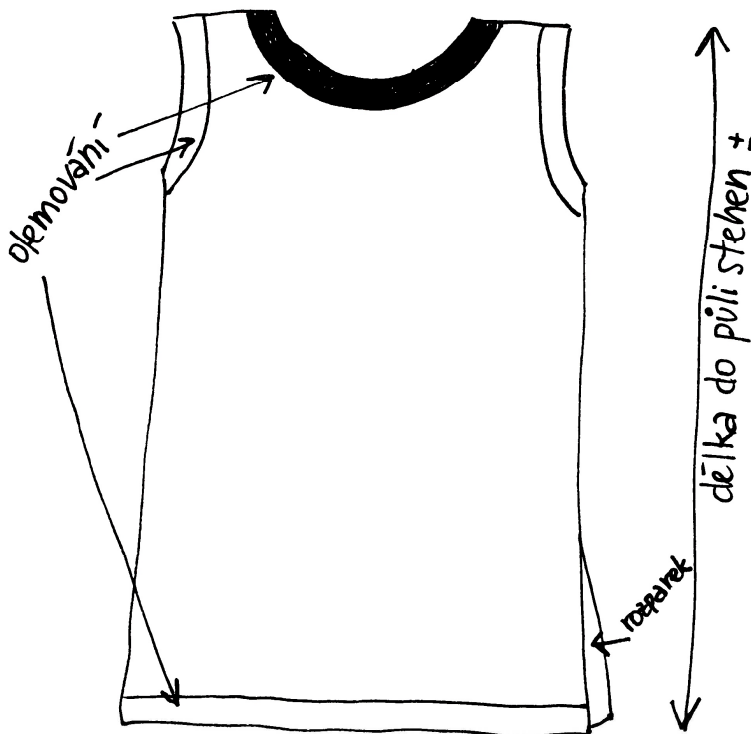
materiál:
světlá bavlna
⇒ bude me barvit

 cikcak

 hrábka

 rovný

Universální obleček (inspirační)

pásek z látky na
přepásání (nění nutno)

materiál: dobrovolný
barva: středověká